

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Martiny Kotouček Mikoláškové ve věci

žalobce: **P. H.**

bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Valouchem
sídlem Rašínovo nábřeží 2000/78, Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**

sídlem Zborovská 11, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2023, č. j. 115339/2023/KUSK,

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, který mu bude vyplacen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Praze.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Mělník (dále jen „stavební úřad“) ze dne 20. 5. 2023, č. j. MUME-4005/VYS/23/KAHR (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím stavební úřad zamítl žádost žalobce o udělení výjimky z obecných požadavků na výstavbu dle § 169 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), konkrétně z § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), ve věci umístění stavby „*Doplňková stavba u č. p. X, M., ulice R.*“ (dále jen „doplňková stavba“) na pozemku parc. č. X v kat. území V. (dále bude soud uvádět pouze parcelní číslo bez označení katastrálního území).
2. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.
3. Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.
4. Podle § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.
5. Otázkou soudního přezkumu rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu, resp. odmítnutím žaloby proti rozhodnutí o povolení výjimky spočívající ve zmenšení odstupové vzdálenosti zamýšlené stavby od stavby existující, se již zabýval rozšířený senát

Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011-66. Dospěl přitom k závěru, že „rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu zpravidla nezakládá práva a povinnosti fyzických a právnických osob samo o sobě, ale až ve spojení s navazujícím aktem správního orgánu, kterým je rozhodováno o celém předmětu řízení. Takové rozhodnutí lze proto soudně přezkoumat pouze v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s. Samostatně soudně přezkoumatelným ve smyslu § 65 s. ř. s. by bylo rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu pouze v případě, pokud by po jeho vydání nebylo k uskutečnění příslušného stavebního záměru zapotřebí žádného navazujícího úkonu stavebního úřadu.“

6. Rozšířený senát dále uvedl, že jakkoliv je v řízení o výjimce s definitivní platností rozhodnuto o tom, zda se výjimka v konkrétním případě povoluje či nepovoluje, a účinky takového rozhodnutí nejsou omezeny do doby, než je vydáno konečné rozhodnutí, nemá samotné povolení či naopak nepovolení výjimky do práv účastníků žádné přímé dopady. Tak by tomu bylo pouze v případě, pokud by se již na základě samotného rozhodnutí o výjimce mohl záměr, pro který byla tato výjimka požadována, fakticky uskutečnit. Jinými slovy samostatný soudní přezkum by byl zcela na místě v těch situacích, kdy na rozhodnutí o výjimce nenavazuje žádný další úkon správního orgánu, který by byl podroben soudní kontrole (viz odst. 27 výše citovaného rozsudku).
7. V projednávané věci se žalobce domáhal vydání povolení výjimky pro doplňkovou stavbu – pergolu o rozměrech 3,8 x 4,8 m – z obecných požadavků na výstavbu ve smyslu § 169 odst. 2 stavebního zákona, konkrétně z odstupových vzdáleností staveb dle § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Z rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že se jedná o stavbu vyžadující územní souhlas podle § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, přičemž v projednávané věci byla stavba zhotovena bez tohoto souhlasu, a udělení výjimky je proto potřebné pro dodatečné povolení stavby. Zásah do práv žalobce tak může nastat až rozhodnutím konečným, tedy zde zamítnutím žádosti o dodatečné povolení stavby, které lze přezkoumat na základě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. Pro úplnost soud dodává, že neudělení výjimky samo o sobě ještě neznamená ani nutnost odstranění stavby, jelikož k nařízení odstranění stavby bude moci dojít až po vydání rozhodnutí v řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby. Nadto i rozhodnutí nařizující odstranění stavby je rovněž přezkoumatelné ve správním soudnictví na základě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s.
8. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že rozhodnutí o povolení výjimky v projednávané věci samo o sobě žádným způsobem do práv žalobce přímo nezasahuje. Zásadní a rozhodující pro (případný) zásah do jeho práv nemůže být samotné rozhodnutí o povolení výjimky, nýbrž až konečné rozhodnutí dodatečně nepovolující spornou stavbu, přičemž toto rozhodnutí bude přezkoumatelné ve správním soudnictví, a to v režimu žaloby proti rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. Lze tedy uzavřít, že rozhodnutí o povolení výjimky z § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. nemá v projednávané věci povahu rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., neboť samo o sobě ještě nepředstavuje přímý zásah do práv či povinností žalobce. Žaloba proti němu je proto nepřipustná a soud ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.
9. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud na základě § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něž nemá právo na náhradu nákladů řízení žádný z účastníků, byla-li žaloba odmítnuta (výrok II).
10. Soud rozhodl o odmítnutí žaloby před prvním jednáním ve věci, a tak má žalobce právo na vrácení soudního poplatku za řízení podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních

poplaticích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Soud proto rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč (výrok III), který bude žalobci vrácen do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení podle § 10a odst. 1 téhož zákona.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Praha 23. listopadu 2023

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu